ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...

Ὁ Ρουζὲ ἦταν ἕνας καλὸς ποδηλάτης, μὰ ἄγνωστος. Ἐντελῶς ἄσημος. Μία ἡμέρα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κομαρίνι του, εἶδε νὰ τὸν πλησιάζει ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος, ζωηρὸς καὶ ὁλοστρόγγυλος, καὶ νὰ τοῦ λέγει :

— Παιδί μου, ἔχω κᾶτι τι νὰ σᾶς δώσω νὰ ὑπογράψετε.... ἕνα μικρὸ συμβόλαιο... Εἶμαι ὁ Κύριος Λεπούτρ, ξέρετε, ὁ Λεπούτρ... τῶν ποδηλάτων «Ἀστραπή». Δὲν γνωρίζετε ; Ἀκριβῶς, ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος ! Τὰ ποδήλατα «Ἀστραπὴ» δὲν εἶνε γνωστά, τόσο εἶνε ἄγνωστα ὡς ποδήλατα, ὅσο εἶσθε ἄγνωστος καὶ σεῖς ὡς ποδηλάτης. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε τὰ πιὸ ὑπέροχα μικρὰ ποδήλατα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. ! Τὸ ἴδιο καὶ σεῖς εἶσθε προωρισμένος νὰ γίνετε ἕνας ποδηλάτης πρώτης γραμμῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε διευθυντὴ νὰ σᾶς λανσάρῃ, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πεντάρα τσακιστή. Πῶς νὰ ξελασπώσουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ;

Συνεταιρίζοντας ταῖς φτώχιες μας, μικρέ μου. Δυὸ φτώχιες ἑνωμένες εἶνε πιὸ δυνατὲς ἀπὸ ἕναν πλοῦτο ξεμοναχιασμένο. Φαντασθῆτε ὅτι ἕνας μεγάλος κεφαλαιοῦχος ἀναλαμβάνει νὰ μοῦ μετρήσῃ τὰ κεφάλαια ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ μεγαλώσω τὴν ἐπιχείρησί μου, ἂν τὸ ποδήλατο «Ἀστραπὴ» κερδίσῃ μιὰ μεγάλη ἀπόδειξι τῆς ὑπεροχῆς του. Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀπόδειξι μποροῦμε νὰ τὴν κερδίσουμε στὸν «ἀγῶνα ποδηλάτων Παρισίων - Τουλούζης» ποὺ θὰ γείνῃ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες Ἐκεῖνοι ποὺ λαμβάνουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμό, ἔχουν ὅλοι δοσοληψίες μὲ μεγάλα καταστήματα ποδηλάτων καὶ θὰ σποῦσαν στὰ γέλια ἂν πήγαινα νὰ τοὺς προτείνω νὰ προτιμήσουν τὸ ποδήλατό μου. Λοιπόν, σᾶς εἶδα ποὺ κάνατε ἀσκήσεις μὲ τὸ ποδήλατο, εἶδα τὰ πλατειὰ σαγόνια σας ποὺ εἶνε σαγόνια κτήνους, σαγόνια ἀνθρώπου μὲ ἐπιμονή.... καὶ τὰ πόδια σας, ποὺ εἶνε πράγματι ἀτσαλένια... Καὶ εἶπα : «Νά τον ὁ ἄνθρωπός μου !» Τοίμασα τὸ μικρὸ συμβόλαιο... Θὰ φᾶμε μιὰ μικρὴ χυλόπητα ἂν ἀποτύχουμε, καὶ θἄχουμε μεγάλα κέρδη ἂν νικήσουμε : ὁ κεφαλαιοῦχος πλουτίζει. Θὰ εἶνε πρᾶγμα πολὺ κοπιαστικὸ ἀφοῦ δὲν ἔχουμε οὔτε βοηθοὺς οὔτε ἐπιμελητὰς καὶ τὰ ρέστα, τίποτε, τίποτε παρεκτὸς μόνο ἀπὸ ἕνα ποδήλατο «Ἀστραπὴ» καὶ μία κουλούρα λάστιχο γύρω στὸ λαιμὸ γιὰ τὰ σκασίματα. Ἀλλὰ μᾶς ἀπομένει ἕνας μεγάλος βοηθὸς καὶ ἐπιμελητής : ἡ θέλησις. Ξέρετε τί ἔκαμε ὁ Βοναπάρτης ; Ὄχι. Λοιπόν, μὴ ζητᾶτε νὰ τὸ μάθετε καὶ χάνετε ὥρες. Ἀλλὰ ἐλᾶτε νὰ ὑπογράψετε τὸ συμβόλαιο, καὶ ἔπειτα, ἀπὸ αὔριο, ἀρχίστε νὰ γυμνάζεσθε μὲ περισσότερο ζῆλο, καὶ ὁ δρόμος Παρισιοῦ — Τουλούζης εἶνε δικός μας.

Ὁ Ρουζὲ ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν μὲ ζῆλον εὐσυνείδητον. Ὀλίγες ἡμέρες ὕστερώτερα, ὁ κ. Λεπούτρ μουρμούρισε.

— Δὲν γίνεται δουλειὰ ἔτσι ! δὲν γίνεται δουλειά ! Ἐκτελεῖς τὸ καθῆκον σου, ἀλλὰ δὲν δείχνεις τὸ θάρρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ νικήσῃ. Σοῦ λείπει ἡ πίστις, ὁ ἐνθουσιασμός.

Ἀλλά, σὲ κεῖνο τὸ ἀναμεταξύ, ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐγεννήθη ὑπὸ ἀλλοκότους περιστάσεις. Ὁ Ρουζὲ ποὺ γύμναζε τὰ πόδια του στὸ στίβο τοῦ ποδηλατοδρομίου καὶ τοὺς πνεύμονες του στὸ μεγάλο δρόμο, παρατηροῦσε καθημερινῶς στὸ πεζοδρόμιο τὴν παρουσία μιᾶς ὡμορφογυναίκας ξανθῆς, ψηλῆς, λιγερῆς, χαριτωμένης, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξάσκησίν του μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ἐφιλοτιμήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσοχήν της, καὶ ὀλίγο ὕστερώτερα ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἀνέπτυξαν τὰ πόδια του. Λοιπόν, ἕνα πρωΐ ἡ ὡραία ἄγνωστος τοῦ ἐνεχείρισεν ἕνα γραμματάκι ποὺ ἔγραφε μέσα αὐτὰ τὰ λόγια :

«Κερδίσατε τὸ βραβεῖον Παρισίων —Τουλούζης.— Ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶτε θὰ γείνῃ δική σας.»

Ὁ Ρουζὲ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἁπλοϊκός.

Οἱ ἁπλοϊκοὶ δὲν αἰσθάνονται ἔκπληξιν οὔτε εἰς τὰς πλέον ἰδιοτρόπους περιπλοκὰς τοῦ βίου. Πρὸς τούτοις δὲν ἔχουν τὴν φρόνησιν νὰ τὰς θέτουν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν.

Ὁ Ρουζὲ ἠσθάνθη τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ πολὺ δυνατά, καὶ κάποιο συναίσθημα ἐκτάκτου ἐνεργητικότητος νὰ ζωογονεῖ τὰς φλέβας του.

Τῷ ἐφάνη ὅτι ἐγίνετο ἐλαφρὸς σὰν φτερό, ἐπάνω στὸ ποδήλατό του. Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν μυστηριώδη φίλη του, ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια φλογερά, ἐσκέφθη :

— Θεέ μου, Θεέ μου ! τί ὡμορφη ποὺ εἶνε ! . Ἀσφαλῶς εἶνε κάποια πριγκηπέσσα !..

Γιατὶ κάθε ἄνθρωπος εἶνε φτιασμένος γιὰ νὰ φτιάνῃ παραμύθια μὲ τὸ νοῦ του.

Ὁ Ρουζὲ ἔγεινε τρυφερὸς καὶ θηριώδης. Ἔμαθε νὰ τρέχῃ μὲ μία ταχύτητα φανταστική.

Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τοῦ περιφήμου διαγωνισμοῦ, ὁ κ. Λεπούτρ τὸν παρηκολούθησε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕως στὴ Σάρτρη.

Στὸ γυρισμό, χτύπησε τὸν ὦμο τοῦ δρομέως φωνάζοντας μ' ἐνθουσιασμό :

— Μπράβο ;.. Τοὺς φάγαμε !..

— Καὶ ἔτσι πρέπει νὰ γείνῃ !.. ἀπήντησε ἁπλούστατα ὁ Ρουζέ. Τὸ ἀπεφάσισα !. Τέλος, ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῶν ἀγώνων.

Ὅταν ὁ Ρουζὲ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τοὺς συναγωνιστάς του, ἡ πρώτη ποὺ διέκρινε ἦτο ἡ ἄγνωστη γυναῖκα, πιὸ ὡμορφη, πιὸ ἐπιβλητικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος της :

— Βλέπετε, εἶμαι τρελλὸς γιὰ σᾶς... Εἶνε ὅπως σᾶς τὸ λέγω. Τρελλός ! Λοιπόν, ἀλήθεια, ἂν φθάσω πρῶτος στὴν Τουλούζη ;.

Ἐκείνη τοῦ ἔνευσε σοβαρά : «Ναί» μὲ μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπρόσθεσε σιγανά :

- Θὰ εἶμαι ἐκεῖ στὴν ἄφιξί σου.

Στὸ Λαυρτὰν ἡ πρωτοπορία τῶν ποδηλατῶν διεσπάσθη. Ἦσαν ἕξ. Ἀπέμειναν τέσσερες μετὰ τὴν Ἀρζαντόν. Τρεῖς στὴ Λιμόζη, οἱ ὁποῖοι ἔπεφταν κ' ἐσηκώνοντο : ὁ Παρέζ, ὁ Ρικάρ, οἱ πρωταθλητοί, καὶ ὁ Ρουζὲ. Εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων, ὁ Ρουζὲ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς. Οἱ δύο ἄλλοι τράβηξαν ἐμπρός. Στὸ ὕψωμα Μπουασίγι ὁ Ρουζὲ προσπέρασε τὸν Ρικάρ, ποὺ κολνοῦσε ἐπάνω στὸ ποδήλατό του, κ' ἐφώναξε βραχνὰ μὲ κομμένη ἀναπνοή :

— Ρουζέ... Ἄκουσε, Ρουζέ... Μὴν μ' ἀφίνεις πίσω ! Δὲν μπορεῖς νὰ κερδίσῃς Ρουζέ... Δὲν περιποιήθηκες τὸν ἑαυτό σου... Χθὲς βρόδυ σὲ σερβίρισαν μόνο ἕνα αὐγό, καὶ δυὸ ποτήρια νερό... Θὰ σκάσῃς !... Μὴν τρέχεις λοιπὸν ἔτσι, βλάκα, ἄκουσέ με !... Ἂν δὲν μ' ἀφήσῃς πίσω, παντοῦ θὰ φροντίζω γιὰ σένα... Δὲν θὰ χωρισθοῦμε ὡς στὴν Τουλούζη, καὶ ἐκεῖ ἂν μ' ἀφήσῃς καὶ τραβήξω ἐγὼ ἐμπρός, ἀκοῦς, θὰ μοιρασθῶ τὰ κέρδη μου μαζί σου .. Τί σὲ νοιάζει ἐσένα νἄρθῃς πρῶτος !. . Τὸ ποδήλατό σου δὲν εἶνε πρώτης μάρκας !... Ρουζέ !...

Ἀλλ' ὁ Ρουζὲ τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα γέλιο σαρκαστικό, ἔστρεφε στὸν ἀντίπαλό του μάτια θριάμβου, καὶ χωρὶς νὰ βγαίνῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ κόπο τρομερό.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐρόκειτο νὰ πάρῃ τὸν κατήφορο, γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του νὰ ἰδῇ. Ἦτο μόνος. Τότε, ἡ σιλουέττα του ἐχαράχθη στὸ πρωϊνὸ φῶς σὰν ὀβίδα.

Ὅταν ἐπλησίαζε στὸ Καόρ, ἔπεσε πάνω στὰ μυτερὰ χαλίκια. Τὰ χέρια του καὶ τὰ γόνατά του μάτωσαν Ἀνέβηκε πάλι στὸ ποδήλατό του βογκῶντας: «Τ' ἀπεφάσισα ! Τ' ἀπεφάσισα !» καὶ ξανάρχισε πάλι τὴν πορεία. Στὴν ἔξοδότου ἀπὸ τὸ Μουτουβάν, ἔπεσε πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπέμεινε κατὰ γῆς ἐξαπλωμένος, μὲ σπασμοὺς σ' ὅλο του τὸ κορμί: «Σίγουρα πεθαίνω. . Κρῖμα. Κρῖμα! τ' ἀποφάσισα!» Ὑπέφερε τρομερά. Μιὰ εἰκόνα τοῦ παρουσιάσθη στὸ νοῦ του, ἐχαμογέλασε, ἀνεσηκώθηκε, καὶ ἔπιασε τὸ ποδήλατό του...

Τέλος ξαφνερώθηκε ἡ Τουλούζη, τὸ τέρμα τῆς πορείας. Μέσα ἀπὸ μιὰ κόκκινη θαμπάδα ποὺ ἐκυμάτιζε μπροστὰ στὰ βλέφαρά του, εἶδε μιὰ ἀπέραντη ἀνθρωπομάζα ποὺ ἐρχόταν πρὸς αὐτόν. Μὲ μιὰ βοὴ θριάμβου, τὸν ὑποδέχθηκε ὅλη ἡ πόλις. Ξαναβρῆκε ὀλίγη ἀκόμη δύναμι γιὰ ν' ἀγωνισθῇ, νὰ κουδουν σῃ νὰ παραμερίσῃ τὰ πλήθη. Ἐκείνη εὑρίσκετο ἐκεῖ. Ὁ Ρουζὲ ἐλιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, ἡ ἄγνωστη εὑρίσκετο κοντὰ στὸ προσκέφαλό του.

— Ἀ λεῖπε ὁ Ρουζὲ μ' ἕνα ρόγχο ἀγωνίας, ὑπέμεινα χίλια μαρτύρια !... Ἀλλα δὲν εἶνε τίποτε !... Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ !..

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα συμπαθειας καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σιγανή :

— Φτωχέ μου φίλε.... εἶμαι ἡ Κυρία Λεπούτρ .. Ὅλο αὐτὸ τὸ μικρὸ στρατήγημα ἦτο γιὰ νὰ σὲ κάμωμεν νὰ κερδίσῃς τὴν κούρσα. Ἀπ' αὐτὸ ἐξηρτᾶτο τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Ἔχετε τὰ πόδια.., Ἐπρόκειτο νὰ σᾶς δώσουμε καὶ καρδιά, ἐννοήσατε ;... Ἀλλ' εἶμαι τιμία γυναῖκα, Ρουζέ... Τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς.

Ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε καμμία ἀπάντησι. Ἔρριξε μόνο ἐπάνω της μιὰ ματιὰ ζώου βαρειὰ πληγωμένου. Ἔπειτα χονδρὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ ὁλοκόκκινα μάτια του.

Τότε, ἐκείνη ἔγεινε πολὺ χλωμή, γιατὶ ἐννόησε ἔξαφνα ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίζουμε μὲ τὴν ἁπλοϊκὴ καρδιὰ ἐκείνων ποὺ τὰ πόδια τους εἶνε πιὸ γερὰ ἀπὸ τὸ μυαλό τους... Henri Kistemaeckers

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Χριστέ μου σὰν σὲ βλέπω ἐπάνω στὸ σταυρὸ
νὰ γέρνῃς μ' ἀγωνία τ' ἅγιό σου κεφάλι,
κοὶ βλέπω τόσο κόσμο ἄκαρδο καὶ σκληρὸ
Τὸ μάτι τ' ἀδελφοῦ του νὰ προσπαθῇ νὰ βγάλῃ.
Σκέπτομαι : Ἦταν ἅγιος ὁ κόσμος τάχ' αὐτὸς
πῶχει χολὴ στὰ στήθεια, πῶχει ψευτιὰ στὸ στόμα,
νὰ σταυρωθῇ πρὸς χάριν αὐτοῦ ἕνας Χριστός,
νὰ σταυρωθῇ γιὰ τοῦτον κι' ὁ Βαραβᾶς ἀκόμα; ΑΝΦ.ΓΚΑΤΕ